

PROP DE VOSALTRES

Encara en Quaresma

Benvolguts diocesans:

El papa Francesc va pronunciar fa unes setmanes una frase que va desconcertar a moltes persones. Va afirmar amb molta contundència que ell era un pecador. Potser la sorpresa es va produir per la persona que el reconeixia i pel seu ministeri al capdavant de l'Església universal. Alguns ho han atribuït al reconeixement de la pròpia humilitat però els cristians sabem que tots, mentre vivim en aquest món, estem subjectes a la temptació i al pecat i necessitats de conversió. Sense exclusions de cap tipus. Ni tan sols el Papa se'n lliura.

D'altra banda sembla que últimament s'insisteix en fomentar l'actitud de l'alegria en tots els cristians per part de molts sacerdots en les seves predicacions dominicals. Segurament es produeix també per la benèfica influència de les paraules i gestos del papa Francesc i per la publicació de la seva Exhortació Apostòlica *Evangelii Gaudium*. Amb gran constància el Sant Pare ens recomana que visquem amb molta alegria la fe en Jesucrist; un cristià no pot manifestar rostre trist i «avinagrat». L'evangeli, tant en la seva vivència com en la seva predicació, s'expressa amb completa felicitat i amb alegria profunda de qui se sent estimat per Déu i al servei dels seus germans. Aquesta recomanació no és una novetat ni una moda passatgera. Resideix en les paraules i gestos de Jesús mateix; també en la permanent actitud de la Mare de Déu

que es fa més patent en el cant del Magnificat. Hi ha preciosos textos de sant Pau que ho testimonien d'igual manera. Podríem recordar a molts sants que van fer de l'alegria el seu senyal d'identitat.

Es poden combinar tots dos termes en una mateixa persona de manera simultània? Perquè sembla que la conversió implica penitència, penediment i cara trista. O també que l'alegria va associada a despreocupació i a poca serietat en els plantejaments fonamentals de la vida i de la fe. Però les aparences no poden constituir la norma del nostre judici. Hem de buscar en el més profund del cor de cadascú. A més el mateix Jesús combina els dos termes quan afirma «hi haurà més alegria en el cel per un sol pecador que es converteix...» (Lc

15,7) i ens situa en la línia de sortida per gaudir, com els àngels, de l'alegria de la conversió.

En aquest temps de Quaresma el Senyor ens convida amb més insistència a la conversió. A una transformació de la vida segons els criteris de l'Evangeli. La conversió és tornar a mirar a Jesucrist, acceptar el Regne de Déu que Ell anuncia i renovar en profunditat les nostres maneres mundanes d'actuació per adaptar-les a les seves exigències. I aquest plantejament de conversió no pot quedar en l'aire com una cosa difosa o indeterminada. Ha de concretar-se en una realitat que ens ajudi a trobar-nos amb la misericòrdia del Senyor. I aquesta concreció té un nom: el sagrament de la penitència.

Us convido a tots a confessar els vostres pecats. Necessitem acostar-nos al sagrament del perdó per experimentar l'alegria del regal que Déu ens fa. Ens ho recordem els uns als altres cada any en aquest temps. Se'ns suggereix dedicar un dia complet per facilitar a les parròquies la confessió. Complim aquest suggeriment sabent també que ens cal a tots al llarg del procés de la vida cristiana. Les ruptures amb Déu i amb els germans necessiten recompondre's prèviament per participar de l'Eucaristia. És preceptiva la neteja absoluta del nostre cor per rebre a Jesucrist i per omplir-nos de l'alegria que Ell ens concedeix.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La set ens fa cercar la Font

Els dies 20 i 21 de febrer ens vam aplegar a la Facultat de Teologia de Catalunya a Barcelona, deu seglars i tres preveres d'algunes parròquies de Lleida, per participar en el Tercer Simposi Internacional sobre reforma i reformes en l'Església. Durant els dos matins hi hagué ponències referides al tema «Cap a una Església evangèlica pobra, ecumènica i fraterna». A les tardes vam tenir el testimoni viu i directe d'un sacerdot, Michael White, i del pare de família, Tom Corcoran de la Parròquia de la Nativitat de la diòcesi de Baltimore als Estats Units. Tots dos, treballant conjuntament, han fet possi-

ble una veritable renovació de la seva parròquia, replantejant-se les maneres d'actuar i d'estar amb els feligresos, planificant noves formes d'acollida i d'organització i col·laboració mútues, especialment en les celebracions dominicals. En Michael i en Tom, han explicat la seva experiència en un llibre que es titula *La reconstrucció de una parroquia*, de lectura molt recomanable.

Els participants lleidatans vam tornar a casa contents del que vàrem aprendre i engrescats per promoure aquesta renovació parroquial, bo i estant convençuts que val la pena i que Déu ens hi crida.

CERCA DE VOSOTROS

Todavía en Cuaresma

Queridos diocesanos:

El papa Francisco pronunció hace unas semanas una frase que desconcertó a muchas personas. Afirmó con mucha contundencia que él era un pecador. Tal vez la sorpresa se produjo por la persona que lo reconocía y por su ministerio al frente de la Iglesia universal. Algunos lo han atribuido al reconocimiento de la propia humildad pero los cristianos sabemos que todos, mientras permanecemos en este mundo, estamos sujetos a la tentación y al pecado y necesitados de conversión. Sin exclusiones de ningún tipo. Ni siquiera el Papa se libra.

Por otra parte da la impresión de que últimamente se insiste en fomentar la actitud de la alegría en todos los cristianos por parte de muchos sacerdotes en sus predicaciones dominicales. Seguramente se produce también por la benéfica influencia de las palabras y gestos del papa Francisco y por la publicación de su Exhortación Apostólica *Evangelii gaudium*. Con gran constancia el Santo Padre nos recomienda que vivamos con mucha alegría la fe en Jesucristo; no puede un cristiano manifestar rostro triste y «avinagrado». El evangelio, tanto en su vivencia como en su predicación, se expresa con completa felicidad y con alegría profunda de quien se siente amado por Dios y al servicio de sus hermanos. Esta recomendación no es una novedad ni una moda pasajera. Reside en las palabras y gestos del mismo Jesús; también en la permanente actitud de la Virgen María que se hace más patente en el canto del Magnificat. Hay preciosos textos de san Pablo que lo atestiguan de igual modo. Podríamos recordar a muchos santos que hicieron de la alegría su seña de identidad.

¿Se pueden combinar ambos términos en una misma persona de modo simultáneo? Porque parece que la conversión implica penitencia, arrepentimiento y cara triste. O también que la alegría va asociada a despreocupación y a poca seriedad en los planteamientos fundamentales de la vida y de la fe. Pero las apariencias no pueden constituir la norma de nuestro juicio. Tenemos que buscar en lo más profundo del corazón de cada uno. Además el mismo Jesús combina los dos términos cuando afirma «que habrá más alegría en el cielo por un pecador que se convierta...» (Lc 15,7-10) y nos sitúa en la línea de salida para disfrutar, como los ángeles, de la alegría de la conversión.

En este tiempo de Cuaresma el Señor nos invita con más insistencia a la conversión. A una transformación de la vida según los criterios del Evangelio. La conversión es volver a mirar a Jesucristo, aceptar el Reino de Dios que Él anuncia y renovar en profundidad nuestros modos mundanos de actuación para adaptarlos a sus exigencias. Y este planteamiento de conversión no puede quedar en el aire como algo difuso o indeterminado. Debe concretarse en una realidad que nos ayude a encontrarnos con la misericordia del Señor. Y esa concreción tiene un nombre: el sacramento de la penitencia.

Os invito a todos a confesar vuestros pecados. Necesitamos acercarnos al sacramento del perdón para experimentar la alegría del regalo que Dios nos hace. Nos lo recordamos unos a otros cada año en este tiempo. Se nos sugiere dedicar un día completo para facilitar en las parroquias la confesión. Cumplamos esta sugerencia sabiendo que nos hace falta a todos también a lo largo del proceso de la vida cristiana. Las rupturas con Dios y con los hermanos necesitan recomponerse previamente para participar de la Eucaristía. Es preceptiva la limpieza absoluta de nuestro corazón para recibir a Jesucristo y para llenarse de la alegría que Él nos concede.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Passejades a 10 pobles de Lleida en benefici de Mans Unides

La delegació de Lleida de Mans Unides està acabant d'organitzar deu passejades simultànies que tindran lloc el diumenge 7 d'abril en deu poblacions de la nostra diòcesi amb l'objectiu de recaptar fons per un projecte solidari a l'Índia. Es tracta de la primera vegada que Mans Unides organitza unes passejades d'aquestes característiques i s'emmarquen en el 60 aniversari d'aquesta entitat d'Església.

Les passejades, aptes per a totes les edats, es portaran a terme a partir de les deu del matí a Torregrossa, Almacelles, Alcoletge, Les Borges Blanques, Alcarràs, Alguairre, Torrefarrera, Alpicat, Maials i Alfarràs. Una altra manera de donar a conèixer la tasca que desenvolupa aquesta entitat.

Rosa Pla, presidenta de Mans Unides a Lleida, destaca que l'entitat treballa durant aquest trienni

els drets humans, amb especial incidència en els drets de les dones. Pla va destacar que «la dona als països empobrits és el pal de paller, i és per això que Mans Unides aposta per fomentar microcrèdits per a projectes agrícoles, entre altres iniciatives». En l'actualitat, Mans Unides Lleida busca recursos per l'ampliació d'un

ternat a Ruanda i per un projecte de cooperació a Brasil.

Per la seva part, Francesc Piqué, voluntari de Mans Unides, va explicar que les inscripcions es poden fer a la pàgina web i també que hi haurà una fila 0 perquè qui vulgui pugui fer aportacions. L'empresa Set 11 Esports col·labora en l'organització d'aquestes caminades.

Nova edició del llibre Teologia pastoral de Ramon Prat

L'editorial Secretariado Trinitario ha impulsat la quarta edició del llibre *Teología pastoral. Compartir la alegría de la fe* que va veure la llum per primera vegada l'any 1985.

Trenta anys després aquesta editorial ha volgut fer una nova edició d'aquesta obra que ha format a molts sacerdots i agents dedicats a la pastoral. L'obra respon a la necessitat d'una presentació global i sistemàtica d'una Teologia Pastoral, sentida pels pastors no menys que pels laics compromesos. És una proposta pastoral de tipus personalista i eclesial. L'autor no oblidia la dimen-

sió institucional de la pastoral: l'Església evangelitza, catequitzava i celebra la fe.

L'autor és Mn. Ramon Prat i Pons, sacerdot de la diòcesi de Lleida i llicenciat en teologia per la Universitat Gregoriana de Roma i Doctor en Teologia per la Facultat de Teologia de Barcelona. Va ser professor de Teologia Pastoral de la Facultat de Teologia de Catalunya (1974-2017) i director de l'IREL (1991-2017). També va ser vicari general de la diòcesi de Lleida entre 2009 i 2016. A més de nombrosos articles és autor de diversos llibres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El que queda de vida davant del llinar de l'eternitat no és quant hem guanyat, sinó quant hem donat» (20 de gener).

@Pontifex: «L'estil cristià és el de les Benaurances: humilitat, paciència en els patiments, amor per la justícia, capacitat per suportar les persecucions, no jutjar els altres...» (21 de gener).

@Pontifex: «Dir "sí" a l'amor de Déu és el primer pas per ser feliços i fer feliços moltes persones» (22 de gener).

@Pontifex: «Amb el seu sí, Maria és la dona que més ha influït la història. Sense xarxes socials ha estat la primera "influencer", la "influencer" de Déu» (27 de gener).

El Quinari de la Sang obre els actes de Setmana Santa

La Congregació de la Puríssima Sang ja ho té tot a punt per al quinari, que tindrà lloc de l'1 al 5 d'abril a les 20 hores a l'església de la Sang, i que obrirà els actes de Setmana Santa a la nostra ciutat. Es tracta d'oficis religiosos d'exaltació a les cinc llagues de Crist que esdevenen penitencials i de reflexió i que acaben amb una eucaristia.

Aquesta congregació també és l'encarregada d'organitzar la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant, que aquest any serà el 19 d'abril. Està previst que hi participin unes 800 persones en 10 passos que representen les últimes hores de la vida de Jesucrist i que milers de lleidatans surtin al carrer per seguir aquest acte religiós. Enguany han volgut recuperar un antic recorregut que passa per davant de la Catedral i tots els passos i participants es congregaran a l'avinguda Blondel per sortir puntuals a les 21 hores. D'aquesta manera està previst que la processó del Divendres Sant passi per l'Avinguda Catalunya, Lluís Companys, Unió, Templers, Acadèmia, República del Paraguai, Alcalde Costa, Av. Catalunya, Blondel, Vila de Foix i Sant Antoni fins arribar a l'església de la Sang.

També mantenen el tradicional recorregut de la tarda pels mateixos carrers per part dels Armats per tal d'animar als lleidatans a assistir a la processó de la nit i també com a reclam per als més petits de la casa. Els Armats sortiran del col·legi Maristes Montserrat a les 17.30 hores i faran quatre figures o evolucions davant de l'Escorxador que repetiran a davant de la Catedral.

Des de la Congregació de la Puríssima Sang animen a participar en aquest acte com a armats, portants, vestes o penitents a tothom qui ho desitgi. Tel. 619 708 264 i 686 772 235 (Armats).

REFLEXIONS

El dia abans de marxar de casa

Era una casa forta la del pare bo de la paràbola: dos fills forts i valents n'asseguraven la continuïtat. Una taula abundant amb aviram, verdures i fruites. Criades i criats per al servei, l'acompanyament i la seguretat. Ample camps, plantacions de vinyes i oliverars que reclamaven l'esforç dels fills i mossos. Ramats d'ovelles i vaques que peixien tranquil·lament... Però el que feia gran la casa era l'ambient, la convivència, l'actitud de perdó, el bon tracte entre tots. Era com una gran família.

Feia uns dies que el fill petit estava neguitós: no participava com sempre de la convivència familiar; feia el treball, de mala gana, s'escapava de les seves obligacions; fins havia perdut la gana. Un vespre, asseguts al banc del foc, el pare li preguntà: «Fill, què et passa? Estàs estrany darrerament». I el fill ho confessà: «Mireu, pare, aquí a casa estem molt bé, ho tenim tot, no ens falta res. Però, no ho sé, jo voldria conèixer altres coses, marxar a altres indrets. Voldria anar-me'n de casa». Tots quedaren sorpresos i preocupats.

I el germà gran va saltar: «Va, home, que ara venen dies de molta feina: hem d'emprar els guarets, criaran les ovelles, cal ensulfatar...», va treure tots els arguments d'un home pencaire com era ell.

El pare, fins ara pensatiu, li parlà dolçament: «Fill, que no estàs bé aquí, a casa? Que no t'estimes prou? Què vols que fem més per tu?»

El fill petit escoltava amb un posat absent. Aquell vespre no hi hagué alegria en la família.

L'endemà a l'hora de dinar, el fill petit acabà de donar la martellada: «Demà marxo». Després d'un silenci anguniós, el germà gran saltà taxatiu: «No, això, no. Ja ets prou gran i saps el que has de fer. Però, això no t'ho perdonaré mai». I es feu un pesat silenci tot el dinar. Al llevant de taula, el pare s'acostà al fill petit: «Mira, aquí és casa teva. El pare sempre t'esperarà. Torna sempre que vulguis.»

Aquell vespre, al banc del foc només hi seia el pare tot pensatiu. El fill petit recollia les seves coses. Una criada li feia la bossa. Al germà gran no se'l veié.

L'endemà al matí, el fill petit marxava de casa a fer el rodamón. Quan passat un temps, fracassat, va tornar a casa, tot seguia igual: el pare l'abraçà entusiasmat i organitzà una gran festa. El germà gran no el volgué ni saludar.

Encara avui la història es repeteix?

Mn. Ramon Sàries

Agenda de Setmana Santa (1 al 7 d'abril)

- **Dilluns, 1 d'abril.** A les 20 h, Quinari a l'Església de la Puríssima Sang. Predica Mn. Jaume Melcior.
- **Dimarts, 2 d'abril.** A les 20 h, Quinari a l'Església de la Puríssima Sang. Predica Mn. Santi Mataix.
- **Dimecres, 3 d'abril.** A les 20 h, Quinari a l'Església de la Puríssima Sang. Predica P. Pere Terradas, sj.
- **Dijous, 4 d'abril.** A les 20 h, Quinari a l'Església de la Puríssima Sang. Predica Mn. Jaume Pons.

• Divendres, 5 d'abril:

- A les 20 h, Quinari a l'Església de la Puríssima Sang. Predica Mn. Jaume Melcior.
- A les 20.30 h, a la Catedral, concert de Setmana Santa a la Catedral a càrrec del Petit Cor de la Catedral, sota la direcció del Mn. Joaquim Mesalles.

- **Diumenge, 7 d'abril.** A les 11 h, Teatre Municipal de l'Escorxador. XXII Pregó de Setmana Santa de Lleida, a càrrec de Fernando Gràcia, prior de la Congregació dels Dolors de Lleida.

AGENDA

- **Diumenge, 31 de març.** A les 12 h, Missa a Alfés presidida pel Bisbe en homatge a la gent gran de la població.
- **1, 2 i 3 d'abril.** A les 19 h, xerrades quaresmals a la parròquia de Sant Pere.
- **Divendres, 5 d'abril.** A les 22.30 h, Vetlla de Joves d'adoració al Santíssim. Organitza: Grup Prega Jove. Parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge, 7 d'abril:**
 - A les 11 h, Missa del Bisbe a Sucs en el marc de la Visita Pastoral.
 - A les 13 h, Visita Pastoral del Bisbe a Raimat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.
2. ■ **Dimarts** [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.
3. ■ **Dimecres** [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. St. Nicetas, abat.

4. ■ **Dijous** [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.
5. ■ **Divendres** [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.
6. ■ **Dissabte** [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Marcel·lí, mr.;

sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. ■ **Diumenge vinent**, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere fundador dels Germans Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

Hem de ser una creació nova

Retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)

Ens anem atansant a la Pasqua. La primera lectura fa referència a la primera Pasqua en llibertat del poble d'Israel: *Llavors els israelites van celebrar la festa de Pasqua. Des d'aquell dia ja no caigué més el manà, el menjar del desert. Ara ja són a la terra promesa; ja s'ha celebrat el pas (la Pasqua) de l'esclavitud a la terra promesa.*

Nosaltres també celebrarem la Pasqua, i recordarem sobretot el baptisme, el pas de l'esclavitud del pecat a la llibertat de ressuscitats.

Però la nostra vida sovint no respon a aquesta situació d'autèntica llibertat. El fill petit de la paràbola d'aquest diumenge vol també la llibertat: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca. Ara sí que pot ser lliure. Arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Ara ja fa el que vol. Però no s'adona que ho ha perdut tot: Començà a passar necessitat. Ni tan sols pots menjar les garrofes que menjaven els porcs. Però no tot està perdut: li queda el Pare que, quan el fill encara era lluny, el veié i es commogué i corregué a tirar-se-li al coll i el besà. De seguida el Pare li mostra el seu amor. El fill a casa ho recobra tot: Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat porteu el vedell gras per fer la gran festa. Raó: Aquest fill meu que ja donava per mort... Ara torna a ser el fill. Cosa que no entendre el fill gran que s'enfada per la festa que fa el seu pare. No entén que han recuperat el fill i el germà. Per això li diu: Fill (ell també és fill) hem de fer festa perquè aquest germà teu...;* continua essent el teu germà, malgrat que durant un temps s'ha apartat de la casa del Pare. Ara tornen a ser una família.

Pau ens recorda: *Els qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou: és el món del perdó del Pare, de l'amor de germans, de la família dels fills de Déu, el món on no hi ha enveges, ni rancúnies ni gelosies: només amor.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraits-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?"

El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Js 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros". Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad enseguida la mejor túnica y vestísela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado".

El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»